

rakjál rendbe minden igazat
igazítsad meg a szókazlat
hogy majd könnyebb legyen
amikor ránk dobják a hantot
írjál költő írjál ez a sorsod
legyen bő a szöszedet
tudod verseid a szószéked

Pál Péter

Phaiákoktól hazafelé

Bence Lajosnak

I.

Magasztos, titokzatos viharok,
mély sötét, hová hajónk rohan,
te vizes, kék padló és lágy,
fehér lámpafény,

s te tenger,
hol egykor achái vitorlák
lobogtak s szemtől szemben
hidrákkal és megalodonokkal,
izzadtan, nyúttan és szétpattant
karokkal, a rekedt torok legutolsó
szusszanásnyi erejével
üzentek hadat az éjnek
hős hopliták,

itt most én állok.
Én vagyok, kinek lelkét
végigsimítja e csordultig telt
sűrű révület, arcomon a déli
nap nyoma villog vörösen,
és ernyedő végtagokkal dőlök
hátra a hatalmas hajó fedélzetének
rúdjai alatt, míg csengnek és
ringnak köröttem lágy, pihe
tündérek – a múlt hírvivői,
kik felfedik zefíri olajfák és
kék árnyék alatt türemkedő
mirtusok titkát.

A bánat e két kerítés
és árboc oldalán vet magának
ágyat,
és feledni kell, ölelni és

leróni önmagunk tartozását
az önsanyargató odüsszeuszi
tévelygés végállomásán.

Kip-kop, néha-néha benyit
hozzám egy-egy ősrégi sugallat,
a távoli szigeten kis falu csillog,
míg keresztül szelem, tengeri
paripán vágatom végig a
semmi közepét.

Nosza, a lég is megbékélt,
nem fojtasz többé rám ragadt
daganat, örök fülledtség,
a szégyen és vereség bélyege,
amelyet mint Sámson próbáltam
széttépni mindenestül.

Semmi, üres, néma sötétség,
áldott magány.

Nyolc napja vagyok távol mindentől.
Az akták és könyvek szanaszét
hevernek feldúlt szobámban,
a ceruza tompa, a toll is kiürült.
Az udvaron most harmatcseppek
csusszannak végig a gazon,
mely tanyát vert anyám rózsái
közt és kígyózva telepszik a
karcolt homokos betonra szüntelen.

II.

Jövök! Úton vagyok!
Bár érzem, sejtem, hogy a virradat
a kikötőben újra nyomasztva
permetezi rám a vádat, a hallgatagságot
és a kirekesztettek jelbeszédével,
tilosban járva, kővé dermedten
ámulok majd, hogy én, kinek
e világhoz fikarcnyi közöm, mi végre
vonszoló a röhej homokzsákját?

És mikor csobbanok egy oázis húsébe,
mely megtisztít a tévhit szagától,
lélekkel és lendülettel traktálva?

Phaiákok földjéről jövök.
Azaz, valaha így hívhattál.
Az ő tutajuk szellemét szórják a
habzó hullámok fűrtjei.
A szélcsöndben, kis zugokban

megpihen a vágy
és hallgatok, csodálva szemlélek
egy messzi fényt...

Ők azok, a phaiákok, Nauszikaa
csábító illatába burkolózva,
Poszeidónt dühítő szabad nép!
Gyertek! Legyetek szívem révészei,
nem bánom, ragadjatok magatokkal,
megkötözve, bilincsbe verve,

és szálljunk, suhanjunk a holnapba,
amely millió mérföldre innen
egy zafirkék vidéken, páfrányok
és ablakban díszelgő sivatagi
rózsák közt zajlik majd
az öröklét élvezetével,
puha bőrrel, elalélva, pihenve.

Közétek való lennék, ostobák!
Ne vessetek a mélybe, a sárba
hisz szárnyam iszapos ragacsban
rúgástoktól széthasad, és zokogva
ficáncolok a közönség előtt, e kérdések
porondján, ami egyazon barbár kálváriák
tűzes kopjáival és rabszolgák
igáinak terhével...

Tán hírt is hoztam én.
A kagyló majd megsűgja.
Az óceán hangja.

Csak ne bántsatok, mert
akár egy amfora, földre hullok
és a szilánkokon megvágjátok
lábatoikat s fájdalmatoktól
földön fetrengve, kivérzitek
a figyelmetlenség fekete epéjét,
a szemrehányás nyálkáját,
a nevetség nedvét.

Mindent!